

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **Ing. P.M.**, bytem ■■■, zastoupen Mgr. Jiřím Douskem, advokátem SPOLAK advokátní kancelář s.r.o., se sídlem 8. března 21/13, 460 05 Liberec 5, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství Policie Libereckého kraje**, se sídlem Nám. Dr. E. Beneše 584/24, 460 32 Liberec, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

t a k t o :

- I. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu, který spatřuje v získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

Žalobce uvedl, že usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Libereckého kraje, územního odboru Jablonec nad Nisou, oddělení hospodářské kriminality, ze dne 27. 7. 2016 bylo vůči jeho osobě zahájeno trestní stíhání za spáchání trestného činu zvýhodnění věřitele podle § 223 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že z pozice jediného jednatele společnosti ■■■ s.r.o. si vyplatil částky jako úhrady půjček, které v minulosti společnosti poskytl, čímž měl zkrátit práva ostatních věřitelů společnosti na uspokojení jejich pohledávek. V souvislosti s vedením trestním řízením byl dne 15. 11. 2016 předvolán k provedení identifikačních úkonů, ty byly provedeny dne 21. 11. 2016 a spočívaly v sejmutí daktyloskopických otisků, pořízení obrazového záznamu jeho podoby a odebrání biologických vzorků umožňujících získání informací o jeho genetickém vybavení.

Žalobce namítal, že postup žalovaného byl v rozporu se zásadou přiměřenosti podle § 11 zákona o policii, podle které je policejní orgán povinen vždy přihlídnout k typové a konkrétní závažnosti úmyslného trestného činu, z jehož spáchání je identifikovaná osoba podezřelá. Žalobce poukázal na to, že ve vztahu k jednání, pro které bylo zahájeno jeho trestní stíhání, je nepravděpodobně, že by získané identifikační údaje byly způsobilé přispět k odhalení a k prokázání trestného činu a byl tak naplněn účel jejich získání. Trestný čin zvýhodnění věřitele je zařazen mezi trestné činy proti majetku, nadto se ho měl žalobce dopustit provedením účetních operací, které jsou zdokladovány listinnými důkazy v trestním spisu, nelze tedy ani uvažovat o tom, že by např. zjišťování daktyloskopických stop žalobce na účetních knihách společnosti bylo pro trestní řízení přínosné. Žalobce současně poukázal na to, že využitelnost získaných osobních údajů není výlučně vázána na právě probíhající trestní stíhání. Podle názoru žalobce ustanovení § 65 zákona o policii stanoví objektivní podmínky pro získání identifikačních údajů, kritériem, kterým by se měl orgán při rozhodování řídit, je právě princip proporcionality podle § 11 zákona o policii. Ten v jeho případě dodržen nebyl, došlo tak k zásahu do práva na jeho soukromí, konkrétně do práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním údajů o své osobě ve smyslu č. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Dále žalobce uvedl, že primárním důvodem pro podání žaloby bylo sdělení komisařky por. Mgr. G.K., vedoucí vyšetřování žalobce, že policejní orgány mají povinnost v případě obviněných stíhaných pro jakýkoliv úmyslný trestný čin identifikační úkony provést vždy, a to s odkazem na pokyn policejního prezidenta č. 250/2013. Tento pokyn však není obecně závazným právním předpisem a zcela zjevně vybočuje z mezí zákonné úpravy § 65 zákona o policii. Ačkoli zákon o policii stanoví, že policejní orgán identifikační úkony provést může, zmiňovaný pokyn policejního prezidenta stanoví, že tak musí učinit. V tomto ohledu je pokyn policejního prezidenta v rozporu s ústavním pořádkem, a to čl. 2 odst. 2, odst. 3, jakož i čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Podle žalobce se tedy jednalo o zásah nezákonný, jehož důsledky stále trvají. Proto žalobce navrhuje, aby soud vyslovil, že zásah žalovaného spočívající v získání osobních údajů žalobce pro účely budoucí identifikace byl nezákonný a současně že žalovaný je povinen osobní údaje žalobce zlikvidovat do 3 dnů od právní moci rozsudku. Žalobce po žalovaném požadoval náhradu nákladů soudního řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný ke skutečnostem uvedeným v žalobě doplnil, že dne 14. 12. 2016 byl Okresnímu státnímu zastupitelství v Jablonci nad Nisou podán návrh na podání obžaloby žalobce pro uvedený trestný čin. Po zahájení trestního stíhání žalobce pro spáchání úmyslného trestného činu rozhodla vyšetřující policistka, že jsou dány důvody pro aplikaci oprávnění podle § 65 zákona o policii a provedla sejmutí daktyloskopických otisků, pořízení obrazových záznamů a odběr biologického vzorku za účelem budoucí identifikace. Žalovaný uvedl, že trestní čin zvýhodnění věřitele je systematicky zařazen mezi trestné činy proti majetku, tedy po bok trestních činů jako krádež, neoprávněné užívání cizí věci, podílnictví či zatajení věci, a závěr správního uvážení je tedy plně odůvodněn. Dodal, že orgán policie při správním uvážení nemůže vycházet z toho, zda objektivně existují indicie k tomu, že by se měl obviněný dopustit i další trestné činnosti. Relevantní není ani to, zda získávané údaje mohou posloužit jako srovnávací materiál pro kriminalistické stopy získané v průběhu prověřování a vyšetřování v trestní věci, v níž je osoba stíhaná. Pro plnění

jednoho ze základních úkolů policie, a to chránit bezpečnost osob majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku veřejného pořádku a bezpečnosti, musí policie ze zákona využívat všech prostředků, které má k dispozici, při dodržení zásady přiměřenosti. Samotné nakládání s údaji získanými podle § 65 zákona o policii je vázáno i na pravomocné meritorní rozhodnutí v předmětné trestní věci. Tedy pokud dojde k neodsouzení obžalovaného, pořízené údaje jsou z databází okamžitě mazány a vzorky likvidovány. K přiměřenosti provádění úkonů získávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace žalovaný popsal praxi, kdy tento úkon je obvykle spojen s dalším procesním úkonem. Přiměřenost tak není dána pouze ve volbě úkonů, ale také v jejich samotném provedení. V daném případě měl být úkon proveden bezprostředně po žalobcově výsledku, ale na výslovnou žádost žalobce byl proveden později. Podle žalovaného šlo o zásah, který je osoba obviněná ze spáchání úmyslného trestného činu povinna strpět v případě, že policie rozhodne o využití svého zákonného oprávnění. Samotný zásah do práv žalobce byl ospravedlněn předcházejícím úmyslným a protiprávním jednáním a žalobce si musel být vědom negativních následků též v podobě provedení těchto úkonů. Žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2016, č. j. 11 A 50/2015-107, který řešil skutkově obdobnou věc. Žalovaný navrhol zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Náhradu nákladů řízení nežádal.

Podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v provedení úkonů pro budoucí identifikaci bylo zahájeno řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Hned v úvodu soud konstatuje, že odebrání daktyloskopických otisků, pořízení obrazového záznamu podoby obviněného a odebrání biologických vzorků umožňujících získání informací o genetickém vybavení podle § 65 odst. 1 zákona o policii může představovat nezákonný zásah do práv fyzické osoby, jemuž se lze bránit žalobou podle § 82 s. ř. s. (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3721/12, sp. zn. I. ÚS 2661/13 či ze dne 1. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 1202/14, dostupné na www.nalus.usoud.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č. j. 9 As 168/2015-43, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Při provedení úkonů za účelem budoucí identifikace podle cit. ustanovení jednají policejní orgány v postavení správních orgánů (srov. usnesení Ústavního soudu I. ÚS 2661/13 ze dne 18. 9. 2013).

Podle ustanovení § 83 s. ř. s. je u žalob na ochranu před nezákonným zásahem *žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.*

Z uvedeného plyne, že postavení žalovaného se v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem odvíjí od tvrzení žalobce. V souzeném případě žalobce jako žalovaného označil Krajské ředitelství Policie ČR a současně zdůvodnil, že dle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o policii označené krajské ředitelství jako policejní útvar popsany nezákonný zásah provedl. S těmito tvrzeními se soud plně ztotožnil, sám nemá žádné pochybnosti o tom, že žalovaný je v dané věci pasivně legitimovaný (srov. např. usnesení Nejvyššího správního

soudu ze dne 15. 8. 2016, č. j. 8 As 33/2016-34).

Protože má soud za to, že byly dány podmínky pro meritorní posouzení věci (včetně podání žaloby v zákonné lhůtě), nařídil k projednání žaloby ústní jednání.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých argumentech. Právní zástupce žalobce zdůraznil, že podle vyjádření policistky Mgr. K. jde o paušální postup žalovaného na základě pokynu policejního prezidenta č. 250/2013, který je nezákonný. Za účelem prokázání těchto tvrzení navrhoval, aby soud doplnil dokazování označeným pokynem policejního prezidenta a také svědeckým výslechem Mgr. K. a účastnickým výslechem žalobce.

Podle § 77 s. ř. s. soud doplnil skutkový stav vyplývající z předložených listin tvořících spisový materiál žalovaného dokazováním usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství Policie, územního odboru Jablonec nad Nisou, oddělení hospodářské kriminality, ze dne 27. 7. 2016, č. j. KRPL-103584-50/TČ-2015-180481-KO, jímž bylo zahájeno trestní stíhání žalobce. Právní zástupce žalobce a žalovaný shodně uvedli, že dne 14. 12. 2016 podal žalovaný Okresnímu státnímu zastupitelství v Jablonci nad Nisou návrh na podání obžaloby. Právní zástupce žalobce poté soudu uvedl, že v dané věci byla podána obžaloba a soud již nařídil hlavní líčení. Soud nevyhověl návrhům právního zástupce na doplnění dokazování závazným pokynem státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Jablonci nad Nisou ze dne 26. 10. 2016, neprovedl ani dokazování pokynem policejního prezidenta č. 250/2013 ani svědeckým výslechem policistky Mgr. K., nepřistoupil ani k účastnickému výslechu žalobce.

Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.*

Soud v dané věci vychází z následujících skutečností:

Usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství Policie, územního odboru Jablonec nad Nisou, oddělení hospodářské kriminality, ze dne 27. 7. 2016, č. j. KRPL-103584-50/TČ-2015-180481-KO, bylo zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání přečinu zvýhodnění věřitele podle § 223 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit jako jednatel a jediný společník společnosti MI-SOFT s.r.o. v době úpadku společnosti tím, že si vyplatil částky v celkové výši 1 100 000 Kč jako úhrady půjček, které v minulosti společnosti poskytl, čímž měl zkrátit práva ostatních věřitelů společnosti na uspokojení jejich pohledávek a způsobit jím tím škodu ve výši 602 500 Kč. Tyto zjištěné skutečnosti považuje soud za dostačující, proto nedoplňoval dokazování závazným pokynem okresního státního zástupce, který se týkal přesného vyčíslení škody (ve výši 725 758,70 Kč) v závislosti na výsledcích přezkumného jednání. Z úředního záznamu ze dne 3. 11. 2016 vyplývá, že identifikační úkony měly být původně provedeny po dokončení výslechu obviněného. Z předvolání žalobce jako obviněného ze dne 15. 11. 2016, z žádosti o provedení identifikačních úkonů ze dne 15. 11. 2016 a úředního záznamu o provedení úkonu ze dne 21. 11. 2016 soud zjistil, že dne 15. 11. 2016 žalovaný policejní útvar žádal provést u žalobce popis, kriminalistické fotografie, daktyloskopické otisky a odběr biologického materiálu

(ústní stěr). Úkony byly policejním orgánem provedeny dne 21. 11. 2016, jejich provedení se žalobce dobrovolně podrobil. Ze shodných vyjádření účastníků vyplynulo, že dne 14. 12. 2016 podal žalovaný návrh na podání obžaloby u Okresního státního zastupitelství v Jablonci nad Nisou. Trestní řízení proti žalobci stále probíhá, dle vyjádření zástupce žalobce, které žalovaný nijak nerozporoval, byla proti žalobci podána obžaloba a bylo nařízeno hlavní líčení.

Podle § 65 zákona o policii *policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u*

a) osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu,

b) osoby ve výkonu trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu,

c) osoby, již bylo uloženo ochranné léčení nebo zabezpečovací detence, nebo

d) osoby nalezené, po níž bylo vyhlášeno pátrání a jejíž svéprávnost je omezena,

snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení. Dle odst. 4 cit. ustanovení o provedených úkonech sepíše policista úřední záznam. Dle odst. 5 cit. ustanovení pak platí, že policie osobní údaje získané podle [odstavce 1](#) zlikviduje, jakmile jejich zpracovávání není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti.

Z uvedeného vyplývá, že policii (příslušnému policejnímu útvaru) je při plnění svých úkolů dáno oprávnění snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení pro účely budoucí identifikace, a to i u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu. Z posledně cit. ustanovení plyne povinnost policie prověřovat při zpracovávání získaných údajů jejich potřebnost pro účely plnění zákonem vymezených úkolů.

Výkladem cit. ustanovení a přiměřeností zásahu do soukromí osoby odsouzené či podezřelé z úmyslné trestné činnosti se zabývala řada rozhodnutí správních soudů, včetně Nejvyššího správního soudu, a soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl od jejich závěrů odchýlit. Soud zejména odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 As 168/2013-40, v němž Nejvyšší správní soud neshledal právní úpravu obsaženou v zákoně o policii ohledně zpracování citlivých osobních údajů (v tehdy projednávaném případě v podobě vzorku DNA) jako nevyhovující minimálním požadavkům na zákonný podklad zásahu do práva na ochranu soukromého života, jak je formuloval Evropský soud pro lidská práva (rozsudek ze dne 4. 12. 2008 ve věci S. a M. proti Spojenému království). Nejvyšší správní soud konstatoval, že sběr, uchovávání a zpracování profilu DNA představuje zásah do práv osoby, které se tento profil DNA týká. Na druhou stranu Nejvyšší správní soud zdůraznil, že tento zásah je ospravedlněn předcházejícím úmyslným a protiprávním jednáním této osoby, která si musí být vědoma, že za splnění příslušných podmínek proti ní může být vedeno trestní řízení a může jí být uložen trest a v souvislosti s tím bude vedena v rejstříku trestů a v příslušných evidencích vedených policií, tedy že musí nést negativní následky spojené se spácháním protiprávního jednání. Nejvyšší správní soud současně konstatoval, že databáze profilů DNA není veřejně přístupná, nehrozí proto, že by si

někdo třetí, mimo orgány činné v trestním řízení, jejím prostřednictvím zjišťoval citlivé informace o subjektu údajů, resp. o pachatelích trestných činů, tedy není možná další dehonestace takové osoby na základě uchování jejího profilu v databázi. Informace tam uvedené budou použity pouze v případě ověřování shody se stopami nalezenými na místě spáchání jiného trestného činu. Shodně se k oprávnění policejních orgánů ostatně vyjádřil i Ústavní soud ČR ve svém Sdělení ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS-st 30/2010, ve kterém na základě srovnání judikatury Evropského soudu pro lidská práva dospěl k závěru, že postup, při kterém dochází k odběru biologického materiálu formou bukalního stěru, nelze chápat jako postup protiústavní. Přesto, že úkony představují zásah do práva osoby na soukromý život, jsou obecně ospravedlněny podle čl. 8 odst. 2 uvedené Evropské úmluvy jako nezbytné pro předcházení zločinnosti.

Žalobce namítá porušení zásady přiměřenosti dle § 11 zákona o policii postupem podle § 65 odst. 1 uvedeného zákona s ohledem na povahu trestného činu, pro který je stíhán. V této souvislosti zdůrazňuje, že je nepravděpodobné, aby v jeho případě došlo k naplnění účelu, pro který jsou identifikační úkony prováděny, s ohledem na povahu trestného činu proti majetku a okolnosti jeho protiprávního jednání.

K tomu soud uvádí, že § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii stanoví pro provedení úkonů pro budoucí identifikaci jedinou zákonnou podmínku, a to, aby se jednalo o osobu podezřelou z úmyslného trestného činu, přičemž toto ustanovení nijak nekonkretizuje, o jaký druh trestných činů se musí jednat. Již Městský soud v Praze opakovaně dospěl k závěru (srov. rozsudky ze dne 8. 9. 2016, č. j. 11 A 50/2015-107, a ze dne 18. 10. 2016, č. j. 11 A 156/2015-51, dostupné na www.nssoud.cz), že přiměřenost postupu podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii nelze vyloučit ani v případě, že úkony pro budoucí identifikaci byly provedeny u osoby podezřelé z hospodářského protiprávního jednání, a to v návaznosti na závěry Nejvyššího správního soudu v již jednou cit. rozsudku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 As 168/2013-40, podle něhož: *„Nelze přitom paušálně tvrdit, že tento důvod zpracování osobních údajů nebude shledán u hospodářských trestných činů, protože genetické údaje nebudou nikdy použitelné, nýbrž je nutné zásah posuzovat ve vztahu k postavení dotčeného subjektu v procesu trestního řízení, a to i v širším rámci vymezení tohoto pojmu. Sama skutečnost, že v případě trestných činů ohrožujících život, zdraví či bezpečnost osob, je zde relativně vyšší pravděpodobnost zanechání biologické stopy na místě činu a tudíž je zpracování a uchování profilu DNA významné pro ztotožnění pachatele budoucích trestných činů, neznamená, že u trestných činů hospodářské povahy význam využití biologických stop při odhalování těchto činů a jejich pachatelů je marginální.“*

S ohledem na právě uvedené závěry má soud v projednávané věci za to, že zákonný rámec ustanovení § 65 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 11 písm. c) zákona o policii nebyl v žalobcově případě překročen. Žalobce je osobou, proti níž bylo zahájeno a stále probíhá (nyní již před soudem) trestní stíhání pro přečin zvýhodnění věřitele podle § 223 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku. Jedná se o úmyslný trestný čin spadající mezi trestné činy proti majetku, za který žalobci hrozí trest odnětí svobody na šest měsíců až tři roky s ohledem na výši značné škody způsobené při úpadku protiprávním jednáním vůči věřitelům (včetně státu) žalobcovy obchodní společnosti (škoda přesahující výši minimálně 600 000 Kč). Jak žalovaný případně uvedl v písemném vyjádření k žalobě, jde o trestný čin proti majetku, systematicky v trestním zákoníku zařazený po bok trestných činů krádeže, neoprávněného užívání cizí věci,

podílnictví, zatajení věci, různé formy podvodů a postup žalovaného nepochybně směřoval k dosažení stanovených úkolů policie, kterými je nejen ochrana bezpečnosti osob a veřejného pořádku, ale také majetku, předcházení a odhalování trestné činnosti. Tedy předcházení a odhalování i trestných činů proti majetku, u kterých nejen že často dochází k recidivě, ale „je u nich vysoká latence, které zůstávají často skryty pozornosti orgánů činných v trestních řízení a zároveň mají vysokou míru společenské nebezpečnosti, protože mohou ovlivnit celou hospodářskou soustavu státu“, jak uvedl Nejvyšší správní soud v dříve cit. rozsudku ze dne ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 As 168/2013-40. Právě typová závažnost (majetkový trestný čin) a konkrétní závažnost (naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty z důvodu způsobení značné škody, poškození státu jako věřitele) trestného činu, pro který je žalobce stíhán, byly žalovaným správně zohledněny. Jak žalobce uvedl, možná využitelnost získaných osobních údajů pro účely budoucí identifikace není vázána pouze a jedině na právě probíhající trestní stíhání. Proto jediným kritériem při zvážení postupu dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii nemohla být pravděpodobnost toho, zda získané identifikační údaje přispějí k usvědčení žalobce z přečinu, pro který bylo trestní stíhání zahájeno a kterého se měl dopustit účetními operacemi. Že se žalobce přečinu zvýhodnění věřitele měl dopustit účetními operacemi (výplatou určitých částek na úkor věřitelů obchodní společnosti v úpadku) ještě samo o sobě nevylučuje, že se v průběhu trestního stíhání, ale i v budoucnu neobjeví potřeba užít získané osobní údaje (např. právě daktyloskopické otisky či obrazová podoba) k usvědčení žalobce jako pachatele trestné činnosti. Žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou, k porušení základních práv žalobce ve smyslu čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod zásahem žalovaného do jeho soukromí nedošlo.

Žalobce s odkazem na ústní zdůvodnění Mgr. K. (policistky, která provedení identifikačních úkonů vyžádala) argumentoval zejména nezákonností pokynu policejního prezidenta č. 250/2013, podle kterého postupuje policie podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii vždy. Bez ohledu na obsahu tohoto pokynu policejního prezidenta má soud za rozhodné, jak odůvodnil shora, že v žalobcově případě žalovaný provedením úkonů podle uvedeného ustanovení zákona o policii nevybočil ze zákonného rámce svých oprávnění a jeho postup (a to ani způsobem provedení, jak zdůraznil žalovaný ve svém vyjádření) nebyl vůči žalobci nepřiměřený. Pro nadbytečnost proto soud neprovedl dokazování zmíněným pokynem policejního prezidenta, ani svědeckou výpověď policistky, která pokyn k provedení identifikačních úkonů dala, ani účastnickou výpověď žalobce.

Žalobce v petitu podané žaloby navrhl, aby soud 1) určil, že zásah spočívající v získání žalobcových osobních údajů pro účely budoucí identifikace, byl nezákonný, 2) aby žalovanému přikázal do 3 dnů od právní moci rozsudku získané osobní údaje žalobce zlikvidovat.

Způsob, jakým může soud rozhodnout o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem je upraven v § 87 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení *[s]oud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.*

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že deklaratorní výrok (soud určí, že provedený zásah byl nezákonný) přichází v úvahu tehdy, jestliže zásah již netrvá a netrvají ani jeho

důsledky a nehrozí jeho opakování. V daném případě bylo zjištěno, že žalobcem tvrzený zásah trvá, žalobce se ostatně domáhá likvidace získaných a uchovávaných osobních údajů. Žalobce se tedy nemůže s úspěchem domáhat určení, že zásah byl nezákonný. Již proto je v této části na místě žalobu jako nedůvodnou zamítnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 Afs 60/2014-48).

Pokud se žalobce domáhá toho, aby soud žalovanému přikázal zlikvidovat získané osobní údaje žalobce, jde svou podstatou o požadavek směřující k tomu, aby soud ve smyslu § 87 odst. 2 s. ř. s. žalovanému přikázal obnovit stav před zásahem. Soudu zásadně v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem nepřisluší, aby žalovanému správnímu orgánu ukládal provést konkrétní aktivní úkony (zde likvidaci získaných osobních údajů žalobce), jak se toho žalobce výslovně domáhal. Protože soud dospěl k závěru, že žalobou napadený postup žalovaného, spočívající v odebrání daktyloskopických otisků, pořízení obrazového záznamu podoby žalobce a odebrání biologických vzorků umožňujících získání informací o genetickém vybavení žalobce (zásah), nebyl nezákonným, protože žalovaný přiměřeně využíval zákonného oprávnění podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii, byla žaloba i v této část v souladu s § 87 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodná zamítnuta.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého *účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 5. dubna 2017

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu